

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Globus ČR, k. s.**, IČ: 63473291, se sídlem Kostelecká 822/75, Praha 9, zast. Mgr. Davidem Padyšákem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 854/14, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2015, č. j. 29 A 29/2013 - 231,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 4.114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 4. 2013, č. j. BL915-4/83/9/2012-SŘ, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 23. 5. 2012, č. j. BN789-8/032/7/2012-SŘ. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím uložil žalobci pokutu dle § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), ve výši 250.000 Kč za spáchání správního deliktu v § 17 odst. 2 písm. b)

zákona o potravinách. Zároveň žalobci uložil dle § 3 odst. 4 písm. b) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o Státní zemědělské a potravinářské inspekci“), povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 9.752 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobce měl spáchat tento správní delikt tím, že uváděl do oběhu potraviny: (i) MED HORSKÝ, 250 g, šarže L.21.12.13, med s podílem medu ze zemí ES a ze zemí mimo ES, včetně směsi medu z regionů s tropickým klimatem, výrobce JSG med a. s.; a (ii) MED AKÁTOVÝ, 250 g, šarže L.29.11.13, med květový-akátový, směs medů ze zemí ES a ze zemí mimo ES, včetně směsi medu z regionů s tropickým klimatem, výrobce JSG med a. s., protože pro přítomnost cizích amyláz tyto medy nevyhovovaly definici medu v § 7 písm. a) vyhlášky č. 76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbony. Správní orgán prvního stupně měl na základě laboratorního rozboru za prokázané, že došlo k falšování medu přidáním cizí látky a cizího enzymu, a tedy byly uvedené potraviny označeny klamavě jako med, čímž žalobce porušil povinnost stanovenou v čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin.

[2] Dne 17. 6. 2013 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 7. 2015, č. j. 29 A 29/2013 - 231, zrušil rozhodnutí žalovaného a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Krajský soud neshledal důvodnou námitku nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se nepřesnosti překladu, kterou napravil v rámci zásady dvojinstančnosti řízení žalovaný. Krajský soud se s žalovaným ztotožnil v závěru, že nebylo rozhodující, zda se cizí enzym do medu dostal přidáním cizích amyláz nebo invertovaného cukrového sirupu ani o jaké cizí enzymy se jednalo.

[4] Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda byl správný předpoklad správních orgánů, že med přirozeně obsahuje pouze α -amylázu a β -amyláza a γ -amyláza jsou pro med cizí enzymy. Vyčetl správnímu orgánu prvního stupně určitou nepřesnost formulací, kdy nebylo zřejmé, zda α/β -amyláza je enzym jeden nebo dva; vzhledem k vysvětlení žalovaného a znalostem žalobce však výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstal dostatečně srozumitelný. Krajský soud rovněž uvedl, že rozlišení medu typu Metcalfa nebylo v projednávané věci podstatné s ohledem na překročení i mírnějších limitů α/β -amylázy. K námitce ohledně zákonnosti provedených rozborů odkázal na čl. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat, podle něž správní orgány přenesly určité úkoly na laboratoř Intertek, která fungovala dle čl. 12 citovaného nařízení v souladu s příslušnými normami. Krajský soud dále nepřihlédl k námitkám uvedeným v replice ze dne 26. 11. 2013 ohledně nedostatku jmenování laboratoře Intertek, protože s ohledem na zásadu koncentrace byly podány opožděně.

[5] Krajský soud se ale neztotožnil s názorem žalovaného, že při použití akreditované metody nevzniká pochybnost o tom, zda se jedná o jediné měření nebo měření opakované. Ani nepřisvědčil závěru, že s ohledem na výjimku v § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb.

pokračování

a aplikační přednost unijních předpisů neměla laboratoř Intertek povinnost provádět souběžné měření. Aby bylo možné aplikovat jiný postup dle § 11 odst. 3 věty první *in fine* vyhlášky č. 211/2004 Sb., musel by být zakotven v právním předpise, což se neprokázalo. A dále skutečnost, že laboratoř postupovala podle normy EN ISO/IEC 17025 sama o sobě nemůže prokázat, že při provádění kontrolní analýzy v daném případě byly požadavky v § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. ze strany laboratoře skutečně dodrženy.

[6] Žalovaný se sice krajskému soudu snažil dodržení § 11 odst. 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. doložit v průběhu soudního řízení tím, že předložil vyjádření laboratoře Intertek, ze kterého má vyplývat, že laboratoř opakované měření provedla, ale nedostatky podkladů rozhodnutí a jeho odůvodnění nelze dodatečně zhojit v soudním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Aby mohly být příslušné protokoly využity jako řádný podklad rozhodnutí, mělo z nich být zřejmé, zda podmínky v § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. byly naplněny. Krajský soud tuto vadu shledal za natolik podstatnou, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud ale naopak konstatoval, že byl naplněn požadavek v § 11 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 211/2004 Sb. tím, že byl dostatečně identifikován výrobce.

[7] Ohledně parametru α -amylázy a různých tvrzení žalobce a žalovaného dospěl krajský soud k závěru, že přirozený výskyt α -amylázy v medu byl a je stále předmětem zkoumání. Krajský soud se proto neztotožnil se žalovaným, že lze z doložených publikací dospět k jednoznačnému závěru, že enzym α -amylázy nemůže být přirozenou součástí medu. Krajský soud proto s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch podezřelého) a skutečnost, že prokázání správního deliktu je součástí důkazního břemene správního orgánu, dospěl k závěru, že se správním orgánům nepodařilo prokázat, že by za současného stavu vědeckého poznání byl přirozený výskyt enzymu α -amylázy v medu vyloučen. Krajský soud se přitom ztotožnil i s názorem Krajského soudu v Hradci Králové v rozsudku č. j. 30 A 29/2014 - 93. Uvedené závěry vztáhnul krajský soud i na parametr delta d13C (max.) a jeho přirozený rozptyl hodnot $\pm 2,1$ ‰, protože se rovněž jednalo o jednu z vědeckých teorií, která dosud nebyla všeobecně přijata.

[8] Závěrem krajský soud podotkl, že správní orgány jsou oprávněny kontrolovat bezpečnost a jakost potravin či zda nedochází ke klamání spotřebitele. Ačkoli mohou využívat i nové doposud nepoužívané metody a sledovat dosud nesledovaná kritéria potravin, pro účely správního trestání musí vycházet z nezpochybnitelných závěrů odborného zkoumání.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[9] Kasační stížností podanou dne 11. 9. 2015 napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek krajského soudu. Stěžovatelka je toho názoru, že již ve svém rozhodnutí, shromáždila dostatečné podklady o tom, že přirozený výskyt enzymu α -amylázy je v medu vyloučen. Odkazuje přitom především na stranu 12 uvedeného rozhodnutí, kde cituje publikace M. Stadelneierové a K.-G. Bernera *Proteine des Bienenhonigs VII. Eigenschaften und Herkunft der Honigamylase (Proteiny včelích medů VII: Vlastnosti a původ amylázy v medu)*, Časopis pro výzkum potravin 185, str. 196-166; a S.

Babacana a A. G. Randa *Purification of Amylase from Honey (Purifikace amylázy z medu)*, *Journal of Food Science*, 2005, Volume 70, Issue 6 c413-418.

[10] Krajský soud dále obdržel vyjádření pana Lutze Elfleina, Dr. rer. Nat, ředitele a vědeckého ředitele laboratoře Intertek Food Services Brémy, ze dne 16. 6. 2015, které předložil v reakci na zaslaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2015, č. j. 30 A 29/2014 - 93. I z tohoto vyjádření a odkazů na novější relevantní vědecké publikace jednoznačně plyne, že přírodním typem diastázy v medu je α -amyláza. Publikace, na které Dr. Elflein odkazuje, identifikují diastázu v medu jako α -amylázu a prokazují její odlišnost od β -amylázy. Stěžovatelka přitom odkazuje na publikace *Purifikace amylázy z medu*; Nagai a kol. *Alhpa-Amylase from Persimmon Honey: Purification and Characterization (Alfa-amyláza z tomelového medu: Purifikace a charakterizace)*, *Int. Journal of Food Properties*, 2009, svazek 12, vydání 3, 512-521); a L. Persano-Oddo, *Apidologie*, 1999, svazek 30, vydání 1, s. 57 – 65. Přírodní diastázu (α -amylázu) přidávají do medu včely v sekretu hltanových žláz a gen pro α -amylázu včel produkujících med nebyl prokázán [Ohasni a kol, *Expression of amylase and glucose oxidase in the hypopharyngeal gland with an age-dependent role change of the worker honeybee (apis mellifera L.) (Expres amylázy a glukózooxidázy v hypofaryngální žláze v závislosti na změně role dělnice včely medonosné (Apis mellifera L.) podle věku*, *European Journal of Biochemistry*, 1999, svazek 265, vydání 1, 127 – 133].

[11] Stěžovatelka dále odkazuje na vyjádření Dr. Elfleina, který uvádí, že nektar a medovice, stejně jako pyl, nejsou zdrojem amylázy v medu. Zmiňovaný informační systém BRENDA představuje přitom hlavní sbírku dat o enzymatických funkcích a vlastnictví enzymu pro vědeckou komunitu. Skutečnost, že pro enzym α -amyláza a β -amyláza není jako tkáňový zdroj uveden med a jako organismus včela medonosná, pak stěžovatelka dokládá na dalších článcích. Literaturu uváděnou žalobcem pak stěžovatelka považuje s ohledem na novější publikace již za překonanou. Od konce 90. let minulého století lze tedy považovat za vědecky prokázané, že se diastáza v medu skládá výhradně z α -amylázy. Krajský soud proto nevzal dostatečně v úvahu vyjádření Dr. Elfleina, když pouze převzal závěry Krajského soudu v Hradci Králové, který ale toto vyjádření neměl k dispozici. Stěžovatelka dále odkazuje i na publikaci Veterinární a farmaceutické univerzity Brno *Chemie potravin a chemické laboratorní metody. Praktická cvičení* z roku 2004 od autorek Prof. MVDr. Lenky Vorlové, Ph.D., MVDr. Michaely Králové, Ph.D., RNDr. Ivany Borkovcové, Ph.D. a Mgr. Romany Kostrohounové, Ph.D. Z uvedeného stěžovatelka dovozuje, že med přirozeně obsahuje pouze enzym α -amylázu, nikoli enzymy α -amylázu a/nebo β -amylázu.

[12] Stěžovatelka pro ilustraci doplňuje, že na základě Doporučení Komise č. C(2015) 1558 final ze dne 12. 3. 2015 probíhají aktuálně v rámci Evropské unie koordinované kontroly, které jsou zaměřené také na falšování medu. Z používaných metod Phadebas vyplývá premisa, že není známo, že by se v medu přirozeně vyskytovala α - nebo β -amyláza. Stěžovatelka poukazuje ohledně falšování medu i na shodné závěry norského dozorového orgánu Norwegian Food Safety Authority – informaci ze dne 13. 8. 2014, č. 14-756. Své závěry pak uzavírá tím, že k výskytu α - a/nebo β -amylázy v medu může dojít v zásadě buď úmyslným přidáním invertního cukrového sirupu, nebo komerčně dostupných uvedených enzymů. V obou případech se přitom jedná o falšování medu s ohledem na § 7 písm. a) vyhlášky č. 76/2003 Sb.

pokračování

[13] Stěžovatelka rovněž namítá, že krajský soud výslovně konstatoval, že použité metody laboratoře Intertek byly v daném případě použity v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, pokud krajský soud na jednu stranu konstatoval, že metody PM_DE01_115 a PM_DE01_094 byly použity správně, ale zároveň dospěl k závěru, že stěžovatelka dostatečně neprokázala vědecký názor, že se α -amyláza v medu přirozeně nevyskytuje a ve vztahu k míře přirozeného rozptylu hodnot ukazatele delta d13C $\pm 2,1$ ‰ nebyl stěžovatelkou podložen relevantní odborný podklad.

[14] Ohledně parametru delta d13C stěžovatelka odkazuje na kvalifikaci Dr. Lutze Elfleina a jím vydanou publikaci, která byla podrobena oponentskému řízení vědeckými autoritami, protože byla vydána v časopise *Apidologie*. Dále odkazuje i na další studie, které potvrzují, že pro autentické vzorky medů by maximální rozdíl hodnot $\delta^{13}\text{C}$ mezi všemi komponenty měl být nižší než 2,09 ‰. Stěžovatelka přitom nemá důvod zpochybňovat výsledky laboratoře Intertek také vzhledem k tomu, že i další orgány dozoru Evropské unie využívají tuto laboratoř k provádění rozborů vzorků medu odebraných při úředních kontrolách. V rámci zmíněného koordinovaného kontrolního plánu je Komisí doporučeno použití metody EA/LC-IRMS pro stanovení C3/C4 cukrů. Součástí je i seznam odborných publikací, které stěžovatelka cituje a jež stvrzují předestřené odborné poznatky. Stěžovatelka proto nesouhlasí s krajským soudem, že vycházela pouze z teorie Dr. Lutze Elfleina.

[15] V otázce porušení § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. stěžovatelka uvedla, že laboratoř Intertek vykonává svojí činnost podle požadavků normy EN ISO/IEC 17025, které jsou závazné dle čl. 12 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat. Stěžovatelka se k požadavku na opakované vyšetření vyjádřila na str. 20 svého rozhodnutí. Podle čl. 11 odst. 3 citovaného nařízení musí být metody analýzy použité v rámci úředních kontrol pokud možno charakterizovány pomocí kritérií stanovených v příloze III., mezi něž patří i opakovatelnost. Opakovatelnost jako vlastnost metody je zahrnuta do rozšířené nejistoty měření a povinnosti mít stanovenou nejistotu měření dané akreditované zkoušky vyplývá z normy EN ISO/IEC 17025. Právě podle této normy laboratoř Intertek postupovala. Pokud laboratoř použije akreditovanou metodu, nevzniká pochybnost o tom, zda se jedná o jediné měření nebo měření opakované, protože je z podstaty dané metody vždy opakované. Ze sdělení Dr. Lutze Elfleina ze dne 4. 9. 2013 vyplývá, že u předmětných potravin byla provedena vždy dvě nezávislá měření, protože standardním postupem laboratoře Intertek je provést dvě nezávislá měření v případě, pokud je výsledek prvního měření nevyhovující. Přitom u obou potravin byla provedena dvě měření.

[16] K požadavku souběžného stanovení stěžovatelka dodala, že z vyhlášky č. 211/2004 Sb. nijak nevyplývá, že protokol o výsledku laboratorní zkoušky musí výslovně popisovat výsledky nejméně dvou souběžných stanovení. Ustanovení § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb. pouze stanoví, že výsledek zkoušky musí být průměrem nejméně dvou souběžných stanovení. Nařízení č. 882/2004, které harmonizuje úřední kontroly v rámci Evropské unie a jež má aplikační přednost před tuzemskou vyhláškou, tento požadavek

nestanovuje, a proto nebyla laboratoř Intertek povinná ve smyslu citované vyhlášky povinná k provádění souběžných měření. Stěžovatelka tento závěr demonstruje i na znění § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb., které připouští výjimku, ve spojení s § 3 odst. 4 písm. b), resp. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci. Přitom jedinou podmínkou zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci je dodržení podmínek pro provoz laboratoří stanovený v EN ISO/IEC 17025 a obdobný požadavek v čl. 12 odst. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 882/2004, které má přednost před tuzemskou vyhláškou. Stěžovatelka dále dodává, že i při aplikaci citovaného ustanovení vyhlášky by se na výsledném nevyhovujícím zjištění nic nezměnilo. Rozhodující bylo, zda byl enzym α -a/nebo α -amyláza jednoznačně přítomen a to bylo u obou posuzovaných medů prokázáno.

[17] Stěžovatelka zároveň dokládá, že souběžné měření by nemělo vliv na výsledek, a tedy na zákonnost rozhodnutí. Výsledek prvního měření činil u medu horského 19,45 jednotek/kg a u medu akátového 42,62 jednotek/kg. Pokud by bylo, hypoteticky, provedeno souběžné měření s výsledkem nižším, než je tolerance 5 jednotek/kg, např. 1 jednotka/kg, pak by v souladu s § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb., podle níž je výsledek zkoušky průměrem výsledků nejméně dvou souběžných stanoven, není-li stanoveno jinak, musela laboratoř dojít k výsledku v průměru 10,22 jednotek/kg u medu horského a 21,81 jednotek/kg u medu akátového, přičemž by již v prvním případě byla minimálně dvojnásobně překročena tolerance 5 jednotek/kg. Ověření výsledku zkoušky bylo dostatečně zajištěno opakováním zkoušky, které bylo prokazatelně provedeno. Stěžovatelka proto nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že došlo k porušení § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. Informace o souběžném a opakovaném měření pak není ve smyslu citovaných ustanovení povinnou náležitostí, která by musela být v protokolu o zkoušce obsažena.

[18] Stěžovatelka závěrem namítá nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu, který zrušil toliko rozhodnutí stěžovatele, ale v bodech 99 a 118 proklamoval zrušení i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. To způsobuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozsudku. Zároveň je zřejmé, že krajský soud převzal závěry Krajského soudu v Hradci Králové, aniž by se věci řádně zabýval.

[19] Žalobce ve vyjádření ze dne 15. 10. 2015 uvádí, že podaná kasační stížnost je nepřípustná, neboť její skutečné důvody neodpovídají důvodům vyjmenovaným v § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrzené nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem zůstává v rovině proklamace a oproti závěru stěžovatele je rozsudek krajského soudu odůvodněn velice podrobně a pečlivě. Postup stěžovatele, který polemizuje se závěry krajského soudu ohledně toho, že nebylo prokázáno, že α -amyláza není medu vlastní látka nebo že přirozený med vykazuje určitý maximální rozptyl hodnot ukazatele α 13C, není přípustný a činí kasační stížnost nedůvodnou. V rozporu pak nejsou závěry krajského soudu, že metody rozboru vyhovovaly požadavkům čl. 11 nařízení (ES) č. 882/2004, a přesto soud dovodil, že stěžovatelka nedostatečně prokázala jí zastávaný vědecký názor. Stěžovatelka sice pořídila důkazní prostředky v souladu se zákonem, nicméně nebyla schopna na jejich základě dojít k původně zamýšleným právním a skutkovým závěrům.

pokračování

[20] Žalobce se dále domnívá, že tvrzení žalovaného stran věcného základu sporu jsou v řízení o kasační stížnosti neprojednatelné, neboť tyto otázky měly být předmětem správního řízení vedeného žalovaným, popř. v řízení o správní žalobě. Žalobce pak uvádí, že práce *Purifikace amylázy z medu* je zaměřena na popis hlavní amylázy v medu, která je sice podle autorů α -amyláza, ale k přítomnosti β -amylázy se autoři nevyjádřili. Práce *Purification of Amylase from Honey* z roku 1990 pak potvrzuje, že v současnosti jsou stále relevantní teorie, podle nichž amylázy v medu pochází i z pylu či nektaru rostlin. V citaci prací autorů Nagai a kol. a dále Ohashi a kol. s rovněž hovoří o β -amyláze, ale jejich předmětem nebyla β -amyláza. Ani žádná z dalších uváděných prací stěžovatelkou pak neobsahuje jednoznačné tvrzení, že β -amyláza se v medu přirozeně nevyskytuje. Názor, že diastatická složka medu vykazuje jak β -amylázovou, tak α -amylázovou aktivitu byl publikován ještě nejméně v roce 2000.

[21] Žalobce také poukazuje na to, že citace z publikace *Advances in Food Research* z roku 1978 jsou vytrženy z kontextu a nelze z nich vyvodit závěr, že se β -amyláza v medu přirozeně nenachází. Přitom útržek článku citovaný stěžovatelkou se ve skutečnosti zabývá měřením čerstvosti medu. Ohledně rozptylu hodnot ukazatele $\delta^{13}\text{C}$ žalobce odkazuje na již dříve uvedené authority. Stěžovatelka však ani nyní nereaguje na vědecké práce, které na svou podporu uvedl v předchozích řízeních žalobce. Nevhodnost zkoumání rozptylu hodnot ukazatele $\delta^{13}\text{C}$ k určení pravosti medu přitom vyplývá i z dopisu ze dne 6. 5. 2013, který žalobci zaslala na jeho žádost paní G. B., vědecká pracovnice laboratoře *Quality Services International GmbH* a toho času předsedkyně Mezinárodní komise pro med. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že se žalovanému nepodařilo dle zásad správního řízení prokázat, že se uplatní vědecký názor žalovaného, a tedy že se žalobce dopustil správního deliktu.

[22] V otázce nezákonnosti rozborů provedených v rozporu s vyhláškou č. 211/2004 Sb. žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Ads 163/2008-49, že užití rozboru, který byl pořízen v rozporu s § 11 odst. 3 a 4 uvedené vyhlášky, jako podkladu správního rozhodnutí způsobuje nezákonnost takového rozhodnutí. Stejně tak žalobce odmítá konstrukci žalovaného, že porušením požadavku na opakované stanovení nemohlo fakticky dojít k chybnému stanovení měřených parametrů, protože výsledky zjištěné při prvním měření byly již samy o sobě tak vysoké, že výsledek opakované zkoušky nebyl již s to závěry laboratoře změnit. Opakovaná zkouška představuje zcela nové měření, které je samo o sobě výsledkem dvojího souběžného měření. Stěžovatelka proto nevyvrátila závěr krajského soudu, že nedodržení požadavků vyhlášky č. 211/2004 Sb. způsobilo nezákonnost jejího rozhodnutí.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel

(§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena zaměstnancem s příslušným vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud v předloženém případě shledal (vedle namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu) dvě skupiny námitek. První otázka spočívá v posouzení, zda správní orgány dostatečně doložily premisu, že přítomnost α -amylázy a/nebo β -amylázy v medu není přirozená a že pro nefalšovaný med by maximální rozdíl hodnot α 13C měl být nižší než 2,09 ‰. Druhá otázka spočívá v posouzení, zda měly být při prováděných měřeních ve smyslu § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. dodrženy požadavky na způsob provádění kontrolních rozborů medu.

[27] Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 95/2015 - 55, ve věci *Penny Market, s. r. o.*, v něm se zabýval skutkově podobným případem.

III. a)

Námítka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[28] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože absence této zásadní vady rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že krajský soud na jednu stranu dovodil, že metody PM_DE01 115 a PM_DE01 094 byly použity správně, ale na druhou stranu konstatoval, že stěžovatelka nedostatečně prokázala vědecký názor, že se α -amyláza v medu přirozeně nevyskytuje a ve vztahu k míře přirozeného rozptylu hodnot ukazatele α 13C $\pm$ 2,1 ‰ stěžovatelka nedoložila relevantní odborný podklad. Zároveň spatřuje nesrozumitelnost rozhodnutí krajského soudu v tom, že krajský soud v bodech 99 a 118 svého rozhodnutí proklamuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, ačkoli krajský soud ve výroku zrušil pouze rozhodnutí stěžovatelky. Krajský soud v Brně tak převzal závěry Krajského soudu v Hradci Králové, aniž by se věcí řádně zabýval.

[29] Nejvyšší správní soud uvádí, že správnost použití určitých metod a prokázání vědecké teorie jsou dvě různé otázky, jejichž odlišné závěry nezpůsobují rozpornost napadeného rozsudku. Zatímco metoda je v tomto případě určitý postup, jak zjistit složení medu, prokázání tvrzených vědeckých teorií bylo předpokladem k tomu, aby bylo možné ze zjištěného složení medu dospět k závěru, zda je pravý či nikoli.

pokračování

[30] V otázce rozporného výroku a odůvodnění zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25. Nejvyšší správní soud v něm konstatoval, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Zároveň ale dovodil, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení. Nejvyšší správní soud se v nyní posuzovaném případě ztotožňuje sice se stěžovatelkou, že zrušující výrok je v rozporu s body 99 a 118 odůvodnění. Uvedená chyba není ale tak závažná, aby se nedala překonat výkladem rozsudku jako celku. Z výroku rozsudku krajského soudu a ze závěru jeho odůvodnění (bod 119) je jednoznačně zřejmé, že krajský soud zrušil pouze rozhodnutí žalovaného, nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, i z jakých důvodů se tak stalo. Zmínku o zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v bodě 99 a 118 rozsudku krajského soudu tak lze považovat za zřejmou nesprávnost, která nemá za následek nezákonnost rozsudku. Navíc krajský soud případ věcně správně posoudil (srovnej níže), a proto by zrušení napadeného rozsudku bylo jen ne hospodárným prodloužením soudního řízení, které by nemohlo účastníkům přinést žádný prospěch.

[31] Jelikož zdejší soud neshledal námitku ohledně nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti rozsudku krajského soudu důvodnou, mohl případ věcně přezkoumat.

III. b)

Přítomnost amyláz v medu a parametr $\Pi 13C$

[32] Stěžovatelka se na základě citovaných odborných publikací domnívá, že ohledně výskytu enzymu Π -amyláza nepanují rozdílné názory a výskyt tohoto enzymu v medu je vyloučen. Přitom stěžovatelka se domnívá, že již v jejím zrušeném rozhodnutí shromáždila dostatečné podklady pro přijetí tohoto závěru. Zároveň uvádí, že autentické vzorky medu by měly mít maximální rozdíly hodnot $\Pi 13C$ nižší než 2,09 ‰.

[33] Nejvyšší správní soud se uvedenou námitkou zabýval již v citovaném rozsudku ve věci *Penny Market, s. r. o. v bodech 42 až 45.*

42. *Druhým důvodem, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky, byl závěr, že za současného stavu vědeckého poznání existují rozdílné názory na přirozený výskyt Π -amylázy v medu, proto bylo třeba rozhodnout v pochybnostech ve prospěch obviněného ze správního deliktu. Nejvyšší správní soud považuje takový závěr za předčasný a v tomto ohledu dále koriguje dílčí nesprávný závěr krajského soudu (srov.*

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, 8 Afs 15/2007 – 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

43. *Stěžovatelka citovala v napadeném rozhodnutí několik odborných článků, které měly podle jejího názoru překonat názor vyjádřený v odborných člancích předložených žalobcem. Nezabývala se však hodnocením a srovnáním zdrojů, v nichž byly citované články publikovány, ani porovnáním autorů z hlediska jejich odbornosti. Pro závěr o překonanosti nestačí bez dalšího odkázat na časovou souslednost posuzovaných článků. Stěžovatelka se nevyjádřila ani k tomu, jaké byly primární cíle jednotlivých článků, tj. zda byly zaměřeny přímo na prokázání či vyvrácení výskytu určitých druhů amyláz v medu, nebo zda pracovaly s přítomností určité amylázy jako s výchozí hypotézou, kterou použily pro další zkoumání, aniž by ji prokazovaly. Teprve po zhodnocení výchozích hypotéz a hlavních cílů vědeckého zkoumání mohla stěžovatelka uzavřít, zda určitý článek vyloučil přítomnost α -amylázy v medu. Při hodnocení, zda určitý názor v odborných kruzích převládl, bylo také namístě přihlídnout k tomu, že dva ze tří článků, na které stěžovatelka odkázala v napadeném rozhodnutí, byly vydány týmiž autory (Babacan S. a Rand A. G., Purification of Amylase from Honey z roku 2005 a Characterisation of Honey Amylase z roku 2007).*
44. *Dále je třeba stěžovatelce vytknout, že žádný z článků, o které opřela své rozhodnutí, neprovedla k důkazu a nezaložila je do správního spisu. Předmětné články nebyly provedeny k důkazu ani v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud se proto nemůže vyjádřit k jejich konkrétnímu obsahu a posoudit, zda stěžovatelkou předestřené názory opravdu odpovídají názorům vyjádřeným v předmětných člancích a závěrům, které z nich stěžovatelka dovodila. Nelze proto než zopakovat, že přes existenci plné jurisdikce vede řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze k přezkumu jeho zákonnosti, nikoliv k nahrazení správního rozhodnutí rozhodnutím soudu. V dalším řízení bude stěžovatelka povinna popsané pochybení napravit – provede jednotlivé listiny řádně k důkazu a umožní účastníkovi řízení vyjádřit se k jejich obsahu (k podmínkám pro provedení důkazu cizojazyčnou listinou viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2015, čj. 9 As 12/2014 – 60, č. 3239/2015 Sb. NSS).*
45. *Pro úplnost soud podotýká, že nepřihlížel k odborným článkům a dalším zdrojům zmíněným stěžovatelkou až v kasační stížnosti. Správní orgán nemůže zhojit nedostatky odůvodnění správních rozhodnutí dodatečným zdůvodněním svého postupu až v kasační stížnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 2 As 46/2009 - 101, ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71, nebo ze dne 7. 8. 2015, čj. 5 As 58/2013 – 215).*

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i v nyní posuzovaném případě je vzhledem k identickému obsahu dokumentů předložených k posouzení této otázky ve správním a soudním řízení možné přijmout shodný závěr. Obdobné lze uvést i k vyjádření Lutze Elfleina ze dne 16. 6. 2015, které bylo v nyní posuzované věci (nad rámec věci posuzované krajským soudem v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 5. 2015, č. j. 30 A 29/2014 - 93, která byla následně předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu ve věci Penny Market, s. r. o.) předloženo krajskému soudu stěžovatelkou dne 13. 7. 2015. Ani tímto přípisem nebylo možné odstranit vadu rozhodnutí stěžovatelky spočívající v tom, že

pokračování

správní orgány v řízení nevyhodnotily dostatečně námitky a oponentní odborné názory předložené žalobcem ve správním řízení.

[35] Kasační námitka proto není důvodná.

III. c)

Dodržení právních podmínek provádění rozborů

[36] Stěžovatelka dále uvádí, že laboratoř Intertek nebyla povinna k provádění měření ve smyslu § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. Zároveň konstatuje, že ani absence nesouběžného měření by v tomto případě neměla vliv na výsledek a zákonnost jejího rozhodnutí.

[37] Rovněž výkladem této právní otázky se zabýval zdejší soud ve věci *Penny Market, s. r. o.* v bodech 29 až 41 odůvodnění:

29. Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že stěžovatelka neprokázala splnění podmínek § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. při provedení laboratorního rozboru vzorků medu ROYAL KITCHEN odebraných dne 20. 7. 2011 v jedné z provozoven žalobce.
30. Podle § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb. je třeba, aby při měření laboratorního vzorku byla provedena dvě souběžná měření. Výsledkem zkoušky je jejich průměr. Součástí výsledku zkoušky musí být vždy také chyba výsledku. Pokud výsledek zkoušky překračuje stanovený limit zjištěné látky, je třeba neprodleně zahájit opakované vyšetření za účelem potvrzení dříve získaného výsledku (§ 11 odst. 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb.).
31. Stěžovatelka se mylně domnívala, že citovanými požadavky nebyla vázána, protože rozbor vzorku medu provedla laboratoř Intertek sídlící ve Spolkové republice Německo. Stěžovatelka je správním úřadem, je proto při výkonu státního dozoru povinna dodržovat právní předpisy České republiky, včetně prováděcích vyhlášek, a nemůže se vyhnout dosahu norem vnitrostátního práva přenesením části svých povinností na subjekt v jiném státu. Hodlala-li stěžovatelka použít protokol o laboratorní zkoušce pro účely řízení o správním deliktu, měla po subjektu zajišťujícím laboratorní měření požadovat splnění podmínek, které jí umožní použít výsledek tohoto měření jako důkaz v řízení podle vnitrostátního práva.
32. Uvedené požadavky (souběžné měření a případně následné opakování zkoušky) nejsou v rozporu s nařízením o úředních kontrolách. Nařízení stanoví „obecná pravidla“ pro provádění úředních kontrol (viz čl. 1 odst. 1) a neupravuje konkrétní požadavky pro průběh laboratorních měření. Podle bodů 41 a 42 odůvodnění citovaného nařízení by případy porušení právních předpisů týkajících se potravin měly být předmětem účinných, odrazujících a přiměřených opatření na vnitrostátní úrovni. Tato opatření by měla zahrnovat správní opatření přijatá příslušnými orgány členských států, které by měly mít pro tento účel zavedeny postupy. Předmětné nařízení tedy počítá s podrobnější úpravou dílčích aspektů na vnitrostátní úrovni. Článek 11 odst. 3 ve spojení s přílohou III citovaného nařízení stanoví demonstrativní výčet kritérií, která

by měly splňovat metody analýzy používané při kontrolách. Mezi tato kritéria patří mj. ‚opakovatelnost‘, ‚správnost‘ a ‚přesnost‘. Podle potřeby mohou být zvolena i jiná kritéria [bod 1 písm. m) přílohy III nařízení o úředních kontrolách].

33. *Soud proto neshledal, že by nařízení o úředních kontrolách bránilo členským státům zavést podrobné požadavky na průběh laboratorních měření, včetně požadavku na souběžnost a opakovanost měření. Nadto, tyto požadavky jsou stanoveny ve prospěch kontrolované (a případně následně trestané) osoby a jejího práva na spravedlivý proces, neboť jejich cílem je ověřit závěr, zda se kontrolovaná osoba dopustila protiprávního jednání. Zároveň uvedené požadavky nemají negativní dopad na práva spotřebitelů, protože ochrana spotřebitele je namíště jen při nevyhovující kvalitě potravin nebo nesplnění jiných požadavků stanovených právními předpisy. Soud proto nepřisvědčil námitce, že by použití § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb. mělo být vyloučeno na základě aplikační přednosti nařízení o úředních kontrolách.*
34. *První z podmínek, za kterých stěžovatelka mohla použít laboratorní výsledek provedený společností Intertek, tedy vyžadovala provedení souběžného měření podle § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb. Splnění této podmínky stěžovatelka nijak nedoložila a v kasační stížnosti připustila, že souběžné měření nebylo provedeno. Stěžovatelce lze přisvědčit pouze potud, že vyhláška č. 211/2004 Sb. výslovně nestanoví, že by všechna dílčí měření musela být zaznamenána v protokolu o výsledku laboratorní zkoušky. K námitce účastníka řízení zpochybňující splnění požadavku na souběžná měření však stěžovatelka musí být schopna doložit, že laboratorní měření proběhlo v konkrétním posuzovaném případě v souladu s právními předpisy.*
35. *Stěžovatelka tvrdila, že pokud výsledek měření dosáhl hodnoty 22,9 jednotek/kg, pak by jakékoli další měření (např. i velmi nízká hodnota 1 jednotka/kg) již nebylo s to zvrátit překročení limitu 5 jednotek/kg, neboť výsledek je stanoven jako průměr těchto dvou měření. Sama stěžovatelka však připustila, že takto velký rozptyl naměřených hodnot by svědčil o závažné poruše měřicího přístroje. Právě tato skutečnost však prokazuje nutnost dodržení požadavku na souběžné měření.*
36. *Soud nepřisvědčil ani námitce, že zákon o Státní zemědělské a potravinářské inspekci ukládá stěžovatelce pouze jediný požadavek, a to dodržení podmínek pro provoz laboratoří stanovených v normě EN ISO/IEC 17025, a proto je možné použít výjimku stanovenou v § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb. Jakkoli v předmětné ustanovení připouští alternativní postup slovy ‚není-li stanoveno jinak‘, takovýto ‚jiný postup‘ by musel být zakotven v právním předpisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, 4 Ads 163/2008 – 49). Požadavek zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, podle kterého laboratoř postupuje obecně v souladu s normou EN ISO/IEC 17025, je pouze prvotním předpokladem, aby mohla být pověřena provedením měření pro účely úřední kontroly (srov. čl. 12 odst. 2 nařízení o úředních kontrolách), nejedná se o „jiný postup“, který má na mysli § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb.*
37. *Druhou podmínku pro použitelnost laboratorního výsledku obsahuje § 11 odst. 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. Pokud výsledek zkoušky podle odstavce 3 téhož ustanovení (tj. výsledek souběžného měření) překročí stanovený limit zjištěné látky, je třeba neprodleně zahájit opakované vyšetření za účelem potvrzení dříve získaného výsledku.*

pokračování

Toto opakované měření se neprovádí z laboratorního vzorku použitého pro (původní) souběžné měření, ale z duplikátního vzorku [viz rozsudek čj. 4 Ads 163/2008 – 49; viz též § 7 odst. 6 citované vyhlášky, podle kterého se duplikátní vzorek uchová pro opakované zkoušení nebo další zkoušky; duplikátním vzorkem se přitom rozumí jeden ze dvou či více vzorků získaných ve stejné době pomocí stejného postupu vzorkování nebo dělení, § 2 písm. i) téže vyhlášky].

38. *Správní orgán je proto povinen provést odběr duplikátního vzorku v každém případě, kdy je to možné, aby mohlo být případně provedeno opakované vyšetření podle § 11 odst. 4 citované vyhlášky, vyvstane-li taková potřeba. Uvedenou povinnost je třeba odlišit od požadavku čl. 10 odst. 6 nařízení o úředních kontrolách, podle kterého se duplikátní vzorek připraví na žádost kontrolované osoby (tomuto ustanovení odpovídá § 16 odst. 3 zákona o potravinách). Duplikátní vzorek pro opakované zkoušení (podle § 7 odst. 6 ve spojení s § 11 odst. 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb.) je v laboratoři potřeba připravit vždy, pokud není výslovně stanoveno jinak (viz rozsudek čj. 4 Ads 163/2008 – 49). Není proto rozhodné, že žalobce o přípravu duplikátního vzorku nepožádal.*
39. *O přípravě duplikátního vzorku ani o provedení opakovaného měření není v protokolu ze dne 26. 9. 2011, č. 1108020176B, žádná zmínka. Soud nepřisvědčil námitce, že není pochyb o provedení opakovaného měření, protože opakovatelnost je vlastností použité metody. Skutečnost, že se jedná o kreditovanou laboratoř, která vykonává svou činnost podle normy EN ISO/IEC 17025, bez dalšího neprokazuje, že povinnosti stanovené právními předpisy byly dodrženy i v konkrétním posuzovaném případě. Jak již soud uzavřel výše, stěžovatelka má povinnost prokázat dodržení požadavků na laboratorní měření stanovených vyhláškou č. 211/2004 Sb., včetně požadavku na opakované měření. A to zejména za situace, kdy krajský soud zavázal stěžovatelku k doplnění dokazování ve vztahu k námitkám zpochybňujícím dodržení požadavků na souběžnost a opakování měření v původním zrušujícím rozsudku čj. 30 A 84/2012 – 81 (viz str. 18).*
40. *Vyjádření dr. Elfleina, vedoucího laboratoře Intertek, v e-mailu ze dne 26. 9. 2012, podle něhož byl výsledek 21,8 jednotek/kg průměrem dvou nezávislých měření (22,9 a 20,6 jednotek/kg), soud neshledal za dostatečný důkaz o provedení opakovaného měření. Jednalo se totiž o prosté neformální vyjádření prostřednictvím e-mailu, nikoliv dokument, který by zaručoval pravdivost a věrohodnost. Stěžovatelka si měla z databáze laboratoře Intertek vyžádat originální informace o průběhu předmětné laboratorní zkoušky, které byly zaznamenány přímo v jejím průběhu nebo bezprostředně po jejím skončení, nikoliv se spolehnout na prosté vyjádření vedoucího laboratoře učiněné o rok později.*
41. *Nadto stěžovatelka odkázala na vyjádření dr. Elfleina až v kasační stížnosti. Napadené rozhodnutí se o něm nezmiňuje. Soud proto připomíná, že pro přezkoumatelnost správního rozhodnutí není dostatečné, pokud jsou podklady pro určitý závěr sice obsaženy ve spisu, ale správní orgán na ně v rozhodnutí konkrétně neodkáže. Opačný závěr by ad absurdum vedl k tomu, že správní orgán nemusí odůvodnit své rozhodnutí vůbec, pokud důvody pro jeho vydání vyplývají z obsahu spisu a soud se s nimi může seznámit. Odůvodnění správního rozhodnutí musí obstát samo o sobě (srov. rozsudky*

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, čj. 8 Afs 58/2012 – 44, nebo ze dne 24. 9. 2014, čj. 8 Afs 34/2013 – 68).

[38] Jelikož skutkové okolnosti v nyní posuzovaném případě jsou zcela srovnatelné s věcí posouzenou Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci *Penny Market, s. r. o.*, soud nemá důvod, proč by se měl odchýlit od právního názoru vysloveného v uvedeném rozsudku, ani tato kasační námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji zdejší soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci, který byl zastoupen advokátem, pak náleží náhrad nákladů řízení. Ta je představována náklady na zastoupení za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K této částce je nutno připočíst náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a DPH, protože zástupce osvědčil, že je jeho plátcem. Soud proto určil náklady řízení v celkové výši 4.114 Kč, které je stěžovatelka povinna uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. David Padyšáka.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu